

ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮಗುವಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮೂಗು ತೂರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಗುವಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡುವುದರಿಂದ ಮಗು ತನ್ನದೇ ಆದ ಸ್ವಂತ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಅವಕಾಶದಿಂದ ವಂಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಏನು ತೊಂದರೆಗಳು?

ಸದಾಕಾಲ ಹೆತ್ತವರೇ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಮಗುವಿನ ಮಾನಸಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಗು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಸೋತು ಹೋಗಿ ಬೇಗನೆ ಸೋಲನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಮಗುವಿನ 'ಸ್ವಂತಿಕೆ' ಅಥವಾ ಸ್ವಂತ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಕ್ತ ಭಯ ಮತ್ತು ಸಂಕೋಚ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿ ತಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಯೇ ಅಥವಾ ಎಡವಿ ಬೀಳುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ಭಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕು ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಮಗು ಸೋಲನ್ನು ನೈಜ ಸ್ವೂರ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೋಲನ್ನು ಗೆಲುವಿನ ಸೋಪಾನವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮನೋಭಾವ ಮಗುವಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಸೋಲು ಗೆಲುವು ಆಟದಪಾಠದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಸೋಲನ್ನೇ ಸರ್ವಸ್ವ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸದಾ ಕಾಲ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗು ಬದುಕುತ್ತದೆ. ಶಾಲೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸವಾಲಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸೋತಾಗ ಬದುಕಿನ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲು ವಿಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಯುದ್ಧದಂತೆ ಎದುರಿಸಿ ಸೋತಾಗ ಹತಾಶರಾಗಿ ಮಗದೊಮ್ಮೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎದುರಿಸಲು ಹೇಣಗಾಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮಗು ಪರಿತಪಿಸುತ್ತದೆ. 'ಹೆಲಿಕಾಪ್ಟರ್ ಪೋಷಕತ್ವ' ದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಬಹಳ ಬೇಗ ಸೋತು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ದೈರ್ಯದಿಂದ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಎದುರಿಸುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗದೆ, ಜೀವನದ ಸವಾಲುಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಬೇಗ ಸೋತು ಹೋಗಿ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕೈ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.

ಈ ರೀತಿ ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತೂ ರಿಸ್ಕ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಸ್ವಂತ ನಿರ್ಣಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮೊದಲೇ ದೈರ್ಯವಿಲ್ಲ, ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸೋತು ಹೋದರೆ ಎಂಬ ಅವ್ಯಕ್ತ ಭಯದಿಂದ ಸದಾ ಹಿಂಜರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವನದ ಪಯಣದಲ್ಲಿ ಬೇಗ ಸೋತು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಕಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನೋಭಾವ ಇಂತಹ

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಸೋತ ಕೂಡಲೇ ಹತಾಶರಾಗಿ ಕೈಚೆಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸದಾಕಾಲ ಹೆತ್ತವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ಶಾಲಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಬೀಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಜೀವನದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಸೋತಾಗ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮನೋಭಾವ, ಧನಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎದುರಿಸಬಲ್ಲ ಎಂಬ ಛಲ ಇವೆಲ್ಲದರ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಜೀವನ ಅಖಾಡದಲ್ಲಿ ಮಕಾಡೆ ಮಲಗುತ್ತಾರೆ. ಸದಾ ಗೆಲ್ಲಬೇಕೆಂಬ ಚಿಂತನೆ, ಋಣಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸೋತರೆ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದಾಗಿ ಇಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಆಸ್ತಿಯಾಗದೆ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಆಸಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಕಿವಿಯಾಗಿ

ಇವತ್ತಿನ ಧಾವಂತದ, ವೇಗದ ಮತ್ತು ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿ ಹೆತ್ತವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದೆ ಬರಲಿ ಎಂಬ ಅತಿಯಾಸೆಯಿಂದ ಸಕಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೀಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಅತಿಯಾದ ಪ್ರೀತಿ, ಮಮತೆ, ಒತ್ತಡ ಮತ್ತು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ದೈನಂದಿನ ಪಠ್ಯದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ವಿಮ್ಮಿಂಗ್, ಕರಾಟೆ, ನೃತ್ಯ, ಸಂಗೀತ.. ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ಕ್ರಾಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷವೂ ಪುರುಸೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಳಿಸಿ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಹದ್ದಿನ ಕಣ್ಣಟ್ಟು ಕಾಯುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅವರದ್ದೇ ಆದ ಒಂದು ಜಗತ್ತು ಇದೆ, ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೆತ್ತವರು ಅರಿಯಬೇಕು. ಮಗುವಿನ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಒಂದಷ್ಟು ಗೌರವ ನೀಡಬೇಕು. ಮಗುವನ್ನು ಯಾವತ್ತೂ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸುವುದು ತಪ್ಪು. ಅವರ ಆಸಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಕಿವಿಯಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಕಣ್ಣಾಗಬೇಕು.

ಪೋಷಕರು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?

ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ವಂತ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಿ. ಅವರಿಗೆ ಅವರದ್ದೇ ಆದ ಆಯ್ಕೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೀಡಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿ ತಪ್ಪುಗಳ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಲು ಹೆತ್ತವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೊರತು ಹೆತ್ತವರೇ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ದೊಡ್ಡವರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕಾಣಬೇಕು. ಇದರರ್ಥ ಅವರನ್ನು ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುವುದೆಂದಲ್ಲ. ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಅವರೇ ಜವಾಬ್ದಾರರು ಮತ್ತು ಅವರೇ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ವತಂತ್ರರು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಬರುವಂತೆ ಹೆತ್ತವರು ಮಾಡಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಹೋಮ್‌ವರ್ಕ್, ದಿನನಿತ್ಯದ ದೈನಂದಿನ ಕ್ರಿಯೆಗಳು, ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಎಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೀಡಬೇಕು. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ

ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಬಾರದು ಎಂದಲ್ಲ. ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಬೇಕು. ಶಾಖಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೋದಾಗ ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಧಾರಾಳತನ ಮೆರೆಯುವುದು ಜಾಣತನವಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಹಣದ ಮೌಲ್ಯದ ಅರಿವು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ನಿರ್ದೇಶನ ಅಥವಾ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಯಾವತ್ತೂ ಅವರ ದಾರಿಯನ್ನು ಹೆತ್ತವರು ನಡೆಯಬಾರದು. ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಕೈಹಿಡಿದು ನಡೆಸುವ ಅತಿಯಾದ ಜಾಣತನ ತೋರಬಾರದು. ಮಗುವಿಗೆ

ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತೋರಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಗುವಿಗೆ ಬಿಡಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳ ಸ್ವಂತಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೆತ್ತವರೇ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಮಗುವಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಎಂದು ಹೆತ್ತವರೇ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದು ಸಹ್ಯವಲ್ಲ.

ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸುವುದು ಮತ್ತು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶನ ನೀಡುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ಇದರಿಂದ ಸಹಾಯಕ್ಕಿಂತ ತೊಂದರೆಗಳೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಮಗು ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹಿಂಬಾಲಿಸುವುದು. ಪ್ರತಿ ಗಂಟೆಗೂಮ್ಮೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ವಿಚಾರಿಸುವುದು, ತಿಂಡಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸುವುದು ಅನಗತ್ಯ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನೆ ಬಿಡುವಾಗ ಒಂದು ನಿರ್ದೇಶನ

ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಅವರು ಅವರ ಹಿತವನ್ನು ಮತ್ತು ಸುರಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥರಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೆತ್ತವರು ಅರಿಯಬೇಕು. ಇಂತಿಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ಇಲ್ಲಿರಬೇಕು, ಇಂತಿಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಬೇಕು, ಇಂಥದ್ದೇ ಡ್ರೆಸ್ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂಬ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿಸುವ ವಾತಾವರಣ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಅತಿಯಾದ ಶಿಸ್ತು ನಿರ್ದೇಶನದಿಂದ ಮಗು ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡು ಸ್ವಂತ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಮಗು ಕಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವೇಶಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆತ್ತವರು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳು ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ಅವರೇ ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು, ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದಾಗ ಶಿಕ್ಷಿಸದೆ, ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಿ ಮಗದೊಮ್ಮೆ ಅದೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡದಂತೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡುವುದು ಅಗತ್ಯ.

